

JOSIP VANDOT, ANDREJ ROZMAN – ROZA

KEKEC IN BEDANEC

Sredi poletja je Kekec obiskal pastirja Mišnjeka, ki je pasel tam daleč na oni strani Vršiča. Prinesel mu je moko, kvas in nekaj klobas, mu en dan delal družbo, drugo jutro pa se je odpravil nazaj v dolino.

»Kar skozi Malo Pišnico jo bom mahnil,« je rekel ob slovesu.

»A si zmešan?! Tam so vendar volkodlaki in hudobni škрати! In vampirska mačka s tridesetimi šapami! Raztrgali te bodo in te požrli!« je vpil za njim stari Mišnjek.

A Kekca to ni niti najmanj prestrašilo. Mirno se je podal na temačno in prepadno gozdno pot, na kateri pa ni srečal niti najmanjše pošasti.

Ko pa se je pot odprla in je stopil na prostrano planoto, je nenadoma zaslišal čudno stokanje.

»Kaj pa, če je to tista strašna mačka?!« se je prestrašil. A le za hip. Potem ga je premagala radovednost in se je previdno odplazil pogledat, katero bitje spušča tako čudne glasove. In je na svoje začudenje sredi jase zagledal ob debelo bukev privezanega drobnega možička.

Nemudoma je potegnil iz torbe pipec, prerezal vrv in možičku iz čutarice ponudil vodo. Ta je napravil dolg požirek, potem pa hvaležno zavzdihnil:

»O, pobič, hvala! Milijonkrat hvala! Če ne bi bilo tebe, ne bi preživel.«

»Pa kdo vas je tako neusmiljeno zvezal?« je zanimalo Kekca.

»Bedanec! Strašni Bedanec! Zdaj pa hitro zbeži, preden se vrne,« je zašepetal možiček in urno kot zajec izginil v grmovju.

Kekec je brezskrbno nadaljeval pot, ko je nenadoma na goličavi pod sabo zagledal kočo. Pred kočo pa je na travi ležal gromozanski silak in spal. Kekcu je bilo jasno, da to ne more biti nihče drug kot hudobni Bedanec. In ko je to pomislil, mu je roka kar sama od sebe segla po borovem češarku. Pomeril je, vrgel – in zadel Bedanca naravnost v nos!

Silak je zatulil, skočil pokonci in jezno gledal naokrog. In ko je na borovcu nad sabo zagledal veverico, je zarjul: »Ti mrcina nesramna! Kaj se pa to pravi?! Le počakaj, da stopim po puško!«

Z odločnim korakom se je odpravil proti kolibi. Tedaj pa se je naenkrat ustavil. S svojim ostrim ušesom je namreč zaslišal smeh, ki je Kekcu ušel iz ust.

(Odlomek)

